

NỢ TRẦN

Mây lững lờ ngang núi,
Gió thổi vương trên cành
Phất phơ thành giải lụa,
Bay bay giữa trời xanh.
Ta vờn mây vào mộng,
Gọi một thời gió sương
Ngày quê hương biến động,
Thi ca úa ven đường!
Hồn xanh rêu từ đó
Vết thời gian nứt sâu!
Phố xưa hoa vẫn nở,
Mảnh hoàng hôn sắc màu.
Ôi! những lời phù phiếm,
Giấc đời tựa nắng thơ
Nhớ núi đồi kỷ niệm,
Chiều bản thượng sương mờ.
Đêm nằm nghe thác đổ,
Biết mùa đi không về
Lòng buồn như sóng vỗ
Thương làm sao tình quê.

Đỗ Bình

